

Deixa-la, Toni, Deixa-la

Article publicat al diari EL 9 NOU, 7 de setembre de 2012 (Osona i Ripollès)

Que fins i tot "Els Manel" hagin necessitat fer una cançó explicant el seu patiment i el d'un seu amic és que no estem pas parlant d'una cosa que no passi gaire sovint. Malauradament, les relacions de parella poden convertir-se en molt patològiques i generar un alt grau de toxicitat tant cap als dos cònjuges com cap a la família i amics.

Entenem per parelles patològiques aquelles que es tanquen en si mateixes i basen la seva vida en la dependència, la possessivitat i l'exclusivitat en l'altre, generant ofegament, por, conflicte, pèrdua de projecte, de llibertat, d'identitat personal i sobretot d'autoestima.

Sorprenentment, en una societat culta i moderna com la nostra, tenir parella i una relació estable encara està per davant de totes les altres coses. **Parella= Felicitat**. Sí, sí, així de rotund - constatat en totes les consultes de psicòlegs i psiquiatres-...; per sobre de prioritats com la salut, la felicitat, la feina, la realització personal, l'amistat o la família, entre les més perjudicades. Molts coneixem a persones de totes les edats i condicions i no pas poc intel·ligents i cultes, que es troben immerses en aquesta manera curiosa d'entendre i viure l'amor i sobretot, la vida. Però per què?

Un primer dels factors que poden explicar aquestes dinàmiques és precisament **"per la idea d'amor que té un o els dos membres de parella"**; per el concepte i el desig d'unió passi el que passi i peti qui peti el qual pot provenir del romanticisme més utòpic provocant relacions basades en el sacrifici, l'acceptació incondicional, la pèrdua de projecte individual i l'**autoengany** del: *"això és amor i m'estima molt i jo també l'estimo molt"*; degradant el concepte sa de parella a un d'inacceptable. Un segon es basa en la premissa del **"val més estar mal acompanyat que sol"**, recolzant-se de nou en un dels eixos vertebradors de l'espècie humana: **la Por a la Soledat**. I un darrer, el de **la baixa autoestima i autoconeixement personal**, propietats altament perilloses per a desenvolupar quasi segures relacions tòxiques ja que com diríem: *"si els fonaments no són fermes i bons, l'edifici tindrà esquerdes i segurament caurà"*.

Els psicòlegs i psiquiatres, entre d'altres professionals que vivim dia a dia aquestes parelles, observem com majoritàriament, les relacions provoquen greus problemes de salut especialment mental, però també orgànica, a algun dels dos membres de la parella, com a mínim. Somatitzacions degudes a la dependència patològica creada, addiccions persistents al conflicte intrapsíquic existent, ansietat generada per la pèrdua de dignitat, atacs de pànic pel distanciament de sentits vitals, i un llarg etcètera de trastorns i malalties. Però potser estareu d'acord amb mi que el més important, i el que es veu més relacionat amb la dinàmica relacional, és la degradació de la persona i la seva personalitat amb el conseqüent greu deteriorament en les seves relacions íntimes.

Normalment ni els de dins ni els de fora d'aquestes relacions indignes solen fer gaire res. La por d'empitjorar les coses, la covardia de totes les parts i el fet de pensar que no ens hem de ficar en coses tan íntimes, fa que aquestes parelles puguin arribar a generar un patiment absorbent on el maltracte psicològic en el que han conviscut de sempre, contamina a la resta de persones del seu voltant, fins al punt que generalment s'arriben a quedar molt soles.

Hauria de ser una obligació moral de tots ajudar als qui ens estimem i es troben immersos en aquestes dinàmiques insanes a canviar la seva relació o ajudar-los a separar-se. Fóra bo intervenir a pesar de que ens pugui passar allò de que *"eren dos i el tercer va rebre"* (i de valent). Els Manel ve que són decidits, potser fiquen el nas a on no els demanen, però són atrevits i lluiten per recuperar el seu amic i alliberar-lo del patiment. *"Vine, Toni, vine!"*, diuen, *"ningú canta tan bé!, ningú mereix que et perdís tot el que t'estàs perdent"*. Jo també afegiria, com diuen aquests dies els de l'Assemblea Nacional Catalana, citant una frase d'un poema de Salvador Espriu, que *"Els homes no poden ser si no són lliures"*.

Roger Puigdecenet

Psicòleg de PSIGMA